

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De mortificatione vanarum & noxiarum cogitationum omnium, deque earundem nocumentis. Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

personarum acceptione, siue sic pater, siue mater, amicus, aut consanguineus, vicinus, vel hostis, ita quod nullum quis adeo familiarem habeat amicum, in quo quemcumque amet defectum, vel cui suis virijs aut defectibus applaudat, seu aduletur, aut cuius presentiam, conuersationem, & familiarem societatem desideret, nisi in quantum propria, vel alterius vtile fuerit salutis. Nullum etiam tam magnum hoste habebit, vt in eo naturam aut virtutes odiat, vel eius salutem secundum suum posse affectare, petere, & cooperari refugiat, aut attadietur, quoad spem emendationis habere poterit, exemplo Christi Iesu, qui cum lacrymis & valida voce pro inimicis suis caelestem Patrem rogauit pro venia. Accipe generalem regulam, quod omnis amor (sit naturalis, aut alius) qui homini in corde facit inquietudinem & imaginationes, praesertim tempore orationis, vel etiam anhelare facit ad videndum, ad alloquendum, vel ad habendum praesentem eum, qui diligitur & abest, nisi esset solum propter animae salutem & instructionem spirituales, amor talis inordinatus est & defectuosus coram Deo, magnumque impedimentum generat proficienti vita. Tertio, est amor quidam acquisitus: & hoc duobus modis. Primo, frequenti praesentia & conuersatione mutuo habitis. Secundo, donis, seruitijs, subsidijs, & amicitijs alterutrum exhibitis. Ambo isti amores liciti sunt, sed periculosi, quia faciliter ducunt homines in amorem inordinatum, per quem ad peccata vel defectuositatem pertrahuntur, vel a virtutibus aut proficiente vita retrahuntur. Quarto, est amor quidam rationalis, qui crescit & corroboratur ex consideratione virtutum aliorum hominum, vel Sanctorum, aut certe Domini nostri, ita quod ratio nos trahit & cogit amare virtutes, & earum opera. Et sic contingit, quod aliqui ex ingenita natura, vel ex studiosa exercitationis frequentia magno habent affectus amorfos ad summum bonum (quod est Deus) diligendum, in tantum, vt semetipfos paratos inueniant ad mortem tolerandam propter Deum: & tamen contingere potest, quod totum proueniat ex natura sine virtute charitatis, & sine gratia Dei. Idcirco nemo confidere debet in deuotione & sensibili amore, quia quantum sibi ipsi propter Deum quis moritur, & praecipua eius atque consilia sequitur, tantum habet de charitate, & non plus.

Luce 21.

Canon.

Amor acquisitus.

Amor rationalis.

*De mortificatione vanarum & noxiarum cogitationum omnium,
deque earundem nocuentis. Cap. V.*

SII

Quinta

Quinta est perfecta mortificatio omnium affectuum erga cogitationes & imagines rerum creaturarum, & affectuosa quaedam conuersio ad omnimodam solitudinem, non tantum secundum corpus, sed multo amplius secundum cor & cogitationes, prout Seneca dicit in libro de quatuor virtutibus: Cogitationes vagas & somniferae non recipies: quibus si animum tuum oblectaueris, cum omnia disposueris, tristis remanebis. Notandum quod triplices sunt cogitationes. Primae sunt cogitationes vanae, quae homini in affectu non adherent, licet incidant multipliciter cordi * instar maris fluctuantis, & auium volantium, & similiarum. Et cogitationes istae, quamuis in se ipsas mala non sint, nec magna peccata, tamen magnum impedimentum praestant proficienti vitae: suntque indicia vacui cordis, & tepidae deuotionis. Quia ubi cor humanum plenum est diuino amore, ibi cedere oportet omnem vacuitatem & tepiditatem, sicut clauus clauo pellitur. Aliae cogitationes nocivae sunt, ut cum homo trahit in se suum imagines creaturarum aliquas, vel peccatorum cum sensuali oblectatione, licet ad mortalis peccati consensum non perueniat. Cogitationes istae ingens in corde damnum efficiunt, quia valde diuinae gratiae in actionem siue internam operationem praepediunt. Spiritum sanctum contristant, lectulum dilecti commaculant, insipidum omne spirituale exercitium reddunt. Si tamen huiusmodi cogitationes & imaginationes inciderent nobis importune contra voluntatem nostram, & nos diligenter resisteremus, earum onus pro spirituali martyrio tolerando, tunc ad magnum nobis meritum prouenirent, nisi occasionem huiusmodi cogitationibus atque tetationibus praerberemus per mortificata desideria sensualitatis, ut supra dictum est. Quia isti praefati duo modi cogitationum communiter veniunt ex incuria & in mortificatione nostra, puta quia studiosi non sumus ad trahendum cor nostrum violenter ad bonas cogitationes, sed ex consuetudine effluere permittimus ad superfluas, inutiles, & noxias cogitationes, & in negligentiam tempus bene expendendi. Quia specialiter dum nobis gratia & sensibilis deuotio subtrahuntur, tedium habemus ad omne spirituale exercitium: & tunc ab extra solatium requirimus in vacando, in loquendo, in ridendo, & in omni vanitate. Cum autem iterum nos introuertere volumus ad solitudinem, cor innumeris cogitationibus & distractionibus oneratum est & occupatum, ideoque in virtutibus proficere non valeamus. Nam solitudo, silentium, & arcta oblecta-

Cogitationes vanae.
* alias sicut quod mare fluit, & aues volant, & similia.

Cogitationes nocivae.

Cogitationum malorum causa.

Observatio cordis nostri, sunt principium & fundamentum profici-
entis vitæ. Tertius cogitationum modus est earum, quæ in seipſis bo-
næ sunt, sed mentem inquietant, siue sint de temporalis cura licita, si-
ue sint de spiritali cura, ut in scrupulosis, & pusillanimibus, & si-
milibus: siue sint de celestibus & æternis, sicut in curiosis & subtilibus
perſcrutationibus mysteriorum Dei, & æternæ vitæ. Homines sub-
tilis ingenij, & ex natura ætæ, difficilius quàm alij à cordibus suis
huiusmodi cogitationes valent abigere. Attamen oportet eas peni-
tus à corde repelli, in quantum præpediunt simplicem cordis quietem,
quæ maximè nutrit amorosum in Deum effluxum. Nam quia Deus
vnus est, melius simplicitate cordis inuenitur: & quia amor æternus
est, melius desiderio & amore conquiritur. Non tamen volo quod
sine omni imagine & cogitatione esse debeas, sed propono tibi ima-
ginem Iesu Christi: qui est splendor vel fulgor æterni luminis, & spe-
culum sine macula, ut Sapiens ait. Hanc imaginem amoroso desiderio
imitandi portabis in exteriori homine tuo, secundum humanitatem
eius in cruce pendentem: imprimesque tibi formam suæ abyssalis
humilitatis, abiectionis, patientiæ, imitatis, & omnes alias abyssales
virtutes ultra omnium hominum capacitatem. Imaginem hanc ac-
cipe in omni loco, in omni hora, in omni verbo, in omni opere, in
omni occupatione, intus ac foris, in prosperis & aduersis. Si co-
medis, intinge singulas buccellas panis in vulnera eius. Si bibis, co-
gita potum quem in cruce potauit. Si lauas manus, vel corpus, co-
gita sanguinem quo animam tuam lauit. Si vadis dormitum, co-
gita lectum crucis, & reclina caput tuum super cervical spineæ coro-
næ. Et in his cogitationibus debes nutrire amorosam compassionem
& desiderium imitandi vestigia eius. In interiori autem homine por-
tabis imaginem abyssalis charitatis suæ, ex qua cuncta creauit, huma-
nam naturam assumpsit, formam cunctarum virtutum dedit, ama-
ram mortem sustinuit, vitam æternam parauit, & seipsum totum pro-
milit. Et hoc modo cogitationes commutabuntur in affectiones, &
cognitio in amorem perfectum: quia amor operatur mortificatione
naturæ, vitam spiritus, operationem superiorum virium, influxumque
in Deum, & separationem ab omni creatura.

Cogitatio-
nes inquiet-
antes cor.

Simplifica-
tio cordis.

Imago
Christi in
corde por-
tanda.

Sapient. 7.

aliis tea-
ratione.
Sapient. 8.

*De cura omni non necessaria reijcienda, atque de rerum externarum
administratione. Cap. VI.*